

Han körde den lilla trambilen uppför gången, rundade husknuten och försvann utom synhåll. Vi skulle fara till lantstället jag hade köpt, en liten stuga som ligger vid kusten. Jag ville att han skulle vara glad, men istället hade han knappt hälsat på mig.

– Jag vill inte följa med, hade han sagt.

Jag ringde på dörren och Emma kom och öppnade. Hon såg gammal ut. Det var hon som hade velat skiljas den gången, men även jag insåg efterhand att vi inte hade något kvar att säga varandra.

– Hej. Jag kommer för att hämta Hans.

– Han vill inte följa med dig. Sa han inte det?

– Det har ingen betydelse, han kommer att tycka om det när vi väl är där. Du vet ju hur ungar är.

– Ja, det vet jag mycket väl. Men om Hans inte vill åka, så tycker jag han skall slippa.

Det var som om hon faktiskt önskade att jag skulle bli arg.

– Vill du hindra mig från att träffa honom, är det du vill? Jag skall säga dig, att om du inte är försiktig så kan jag se till att du får ett helvete. Jag har talat med advokaten och han säger att du egentligen ligger djävligt illa till.

Hon såg trött ut och gjorde en ansats att stänga dörren. Jag stoppade min fot i dörrspringan och trängde mig in.

– För fan, Emma, inte skall vi väl behöva hålla på så här. Va?

– Du har alltid varit en djävul! Jag är bara ledsen att jag inte insåg det mycket tidigare. Det hade besparat både mig och Hans mycket ont.

– Dra inte in Hans i detta. Vill du verkligen ha krig?

– Lämna oss ifred! Förstår du?!

– Emma ..., började jag men avbröt mig när jag insåg det meningslösa i att försöka. Jag backade ut genom ytterdörren.

Jag satte mig i bilen och körde därifrån. Och i mina tankar byggde jag omsorgsfullt vidare på vårt helvete.